

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Vor kamp for et sandt demokrati : Danmarks Kommunistiske Partis grundskoling : Hefte 2

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1949

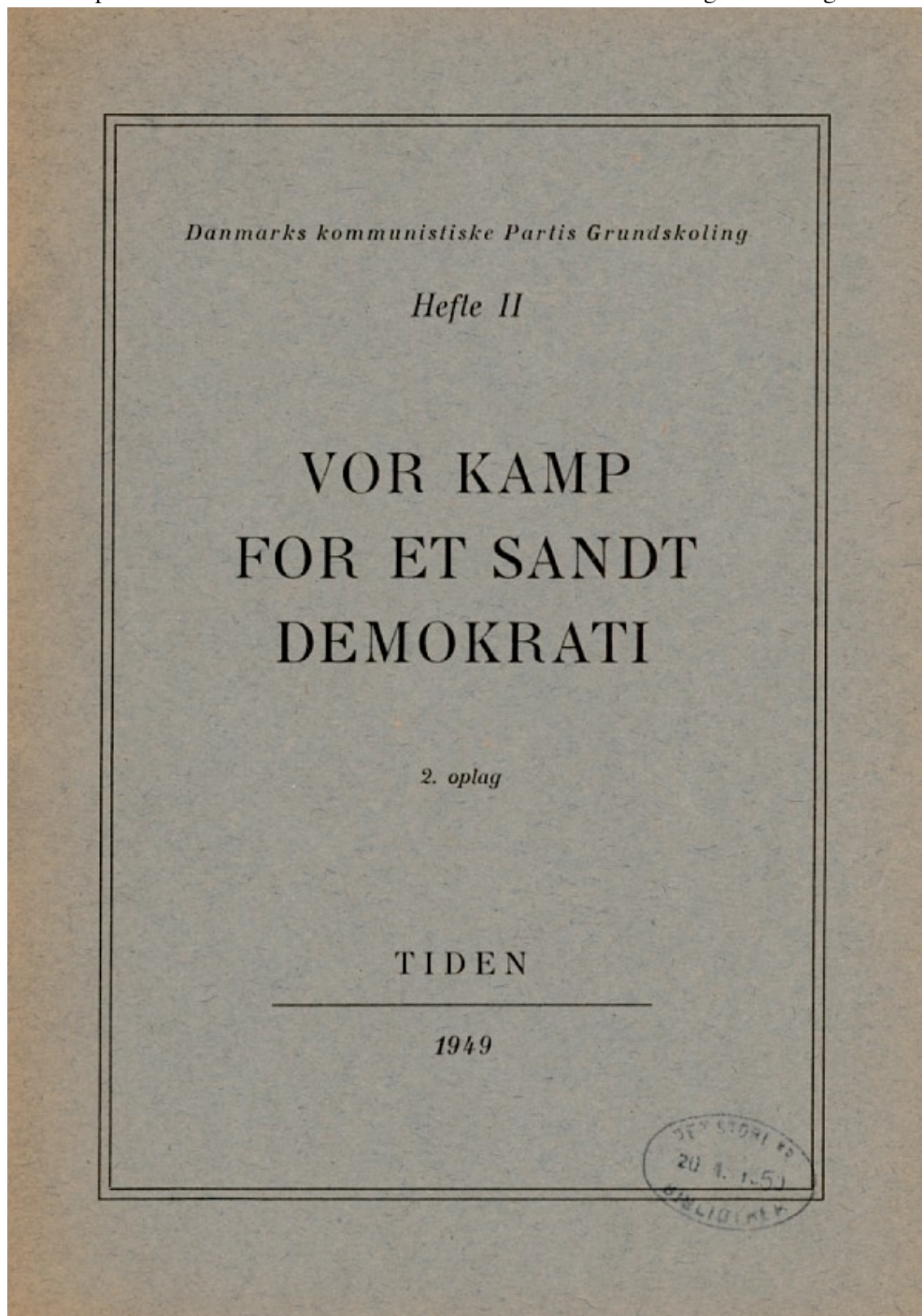
Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

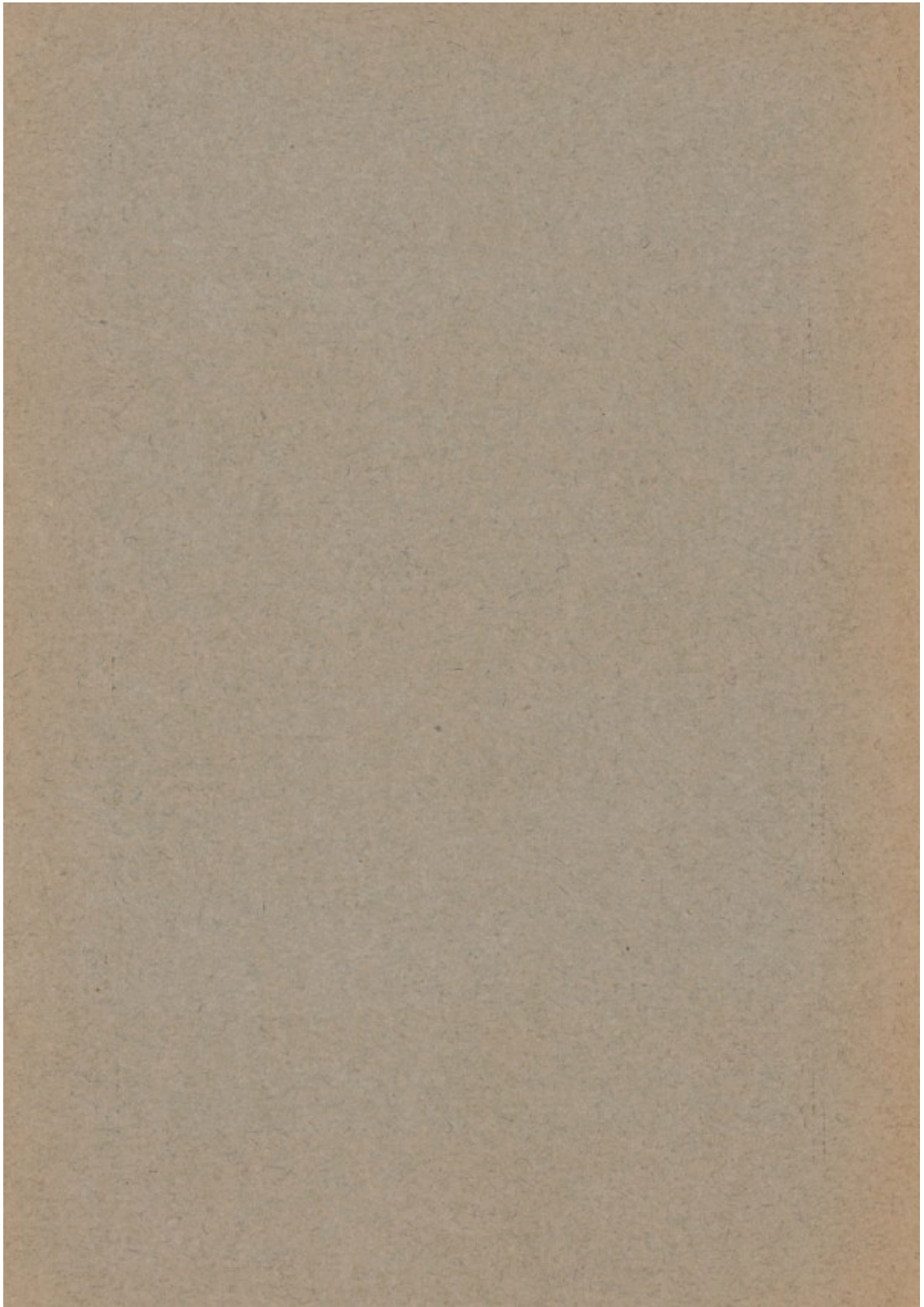
Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

VOR KAMP FOR ET SANDT DEMOKRATI

Samfundenes udvikling

Udbytning er ikke naturlig og evig

Det er ikke rigtigt, at verden aldrig har været anderledes end den er nu. Det er ikke en naturlig »højere bestemt« orden, at menneskene skal være delt i rige og fattige, undertrykkere og undertrykte, udbyttere og udbyttede. Menneskene har ikke altid været delt i klasser. Der har været en tid, da det ene menneske ikke udbyttede det andet. Det var den tid i menneskenes barndom, vi kalder urkommunismen.

Da menneskene levede i urkommunisme - et karrigt arbejdsudbytte

Gå en dag op på byens museum, og man vil forstå grunden til urkommunismen. Når man ser de ældste redskaber i stenalder-samlingen, som vore første forfædre, der levede ude ved vore kyster, åer og søer, havde til deres rådighed i kampen for tilværelsen, vil man hurtigt blive klar over, at udbytningen simpelthen var umulig. Selv ved ustandselig at jage, samle muslinger, rødder og frugter, var ingen i stand til at fremskaffe mere end til en højst usikker tilværelse til sig selv og sin familie. Derudover at fremskaffe et overskud til at føde en snylter med, der ikke selv arbejdede, var umuligt. Visse primitive folk, der helt op til vor tid levede under urkommunistiske former, var så fattige, at bare de fik over et ganske ringe antal børn, måtte de lade dem dø, da de ikke kunne ernære dem. Tog man krigsfanger, slog man dem ihjel, åd dem måske — eller optog dem som ligemænd i stammen, sådan som det fortælles i indianerromanerne.

Oprindelig levede de grønlandske eskimoer i urkommunismen — uden klassefor- skel eller arbejdsdeling. Peter Freuchen fortæller fra sit ophold blandt polar- eskimoerne, at lykkedes det nogle af disse at dræbe en hval, fandt man det ganske naturligt, at alle tog hvad de havde brug for, så længe der var noget. Ingen — selv aldrig så dygtig en fanger — kunne finde på at påberåbe sig sin ejendomsret. Over- for naturens vældige kræfter måtte den tids svage mennesker holde sammen for ikke at gå til grunde.

Urkommunismen var ikke en lykketilstand, der skyldtes at menneskene var uberørte, deres tankegang ædel og ufordærvet. Urkommunismen skyldtes menneskenes svaghed og fattigdom.

Den kommunisme, det er menneskenes historiske opgave at virkeliggøre i dag, har de modsatte årsager. Menneskenes sejr over naturen, den tekniske udvikling og dermed voksende vel- stand har ført til, at en sikker og tryk tilværelse ikke mere be- høver at være et privilegium for nogle få. Der er rigelig til alle — det er bare et spørgsmål om en fordeling af goderne, der tillader at udnytte produktionsapparatet fuldt ud.

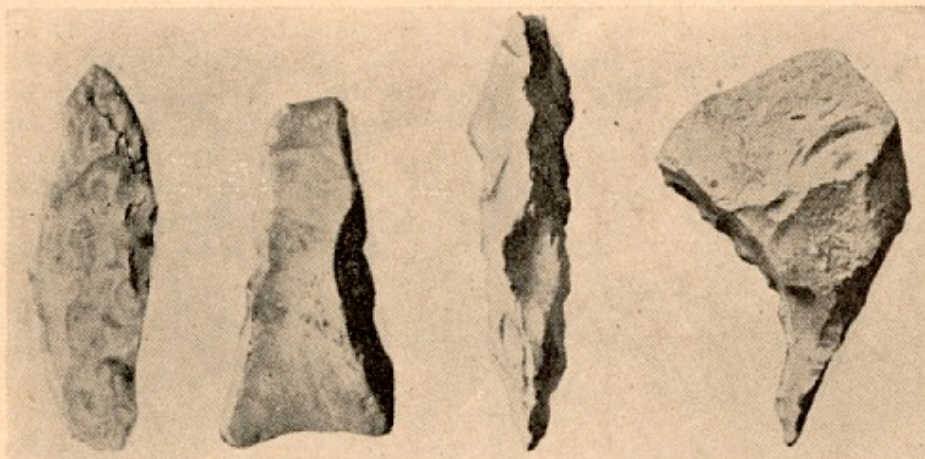
Menneskene deles i klasser

Fortsætter vi vor rundtur på museet videre frem, viser redska- berne, at menneskene efterhånden blev dygtigere og bedre udrus- stede i kampen for tilværelsen. Våben og redskaber bliver bedre, men først og fremmest lærer man at tæmme de første husdyr. Det vil sige, at sammen med den usikre jagt, har man nu en sikker kilde til kød, huder, mælk og uld. Man lærte at lave lerkrukker og i visse af disse har man fundet aftryk af korn. I stedet for den tilfældige opsamling af vilde rødder og frugter er mennesket ble- vet agerdyrker.

Man nåede så vidt, at det enkelte menneske ved ihærdigt og langvarigt arbejde var i stand til at frembringe varer udover hvad der var nødvendigt til en nødtørftig tilværelse. Følgen blev, at man i stedet for at dræbe eventuelle krigsfanger, indlemmede dem blandt sine husdyr og lod dem arbejde for sig som slaver — eller som de hed i Norden — trælle.

For trællen - en ulykke

For de, der blev trælle eller slaver — og det var ofte langt den største del af befolkningen — betød denne udvikling selvfølgelig en katastrofe. Menneskene var endnu så fattige, at skulle der ydes et overskud, måtte udbytningen være hensynsløs til det

Økser fra stenalderen

yderste. En træl var fuldstændig retsløs. Han var udelukket fra deltagelse i det demokrati, der herskede i oldtidens Athen, hvor alle fri borgere deltog i landets styrelse, såvel som herhjemme, hvor de frie bønder stævnede sammen på landstingene i Viborg, Ringsted og Lund. De havde ingen ejendom, rådede end ikke over deres egne børn, men var deres herres og husbondes ubetingede ejendom: han kunne slå dem, sælge dem og endog dræbe dem efter forgodtbefindende.

Og dog for menneskeheden - et skridt fremad

Følelsesmæssige grunde tæller ikke i historien. Afgørende var ikke, at for slaverne var slavesamfundet en kilde til umenneskelige lidelser. Afgørende var det derimod, at i menneskehedens udvikling betød slaveriet et vældigt fremskridt. Det betød nemlig, at visse mennesker blev frigjort for den evige kamp for brødet alene, således at de fik tid til at sysle med videnskab og kunst. Den berømte oldtidskultur i Rom, Athen, Babylon og Ægypten skabtes i slavesamfund.

Slaveriets ophør - ingen barmhjertighedsgerning

Lige så lidt som slaveriets indførelse skyldtes bevidst ondsind, var det voksende menneskekærlighed eller en religions mildnen-

de virkninger, der bragte det til ophør. (Som bekendt holdt f.eks. de »kristne« amerikanere slaver lige til 1865.) Den rent materielle udvikling der skabte jordbund for slaveriet, udviklede sig og nåede et punkt, hvor dette blev overflødigt, direkte skadeligt og hæmmende — og derfor måtte det falde. Det blev rent praktisk vanskeligere og vanskeligere at tage de nødvendige krigsfanger, og desuden spillede slavearbejdets uproduktivitet ind. En slave havde ikke den fjerneste personlige interesse i sit arbejde, og resultatet blev naturligvis derefter.

Derfor ophævede man slaveriet og skabte et system, hvor man på en gang gav den frigivne slave en vis personlig interesse i sit arbejde, men på en sådan måde, at ejeren stadig sikrede sig selv arbejdskraft. Her i Norden gjorde man trællene til »bryder«. Man gav dem et stykke jord i forpagtning eller fæste, at opdyrke. En vis del måtte han betale i afgift, men derudover fik han selv udbyttet af sit arbejde.

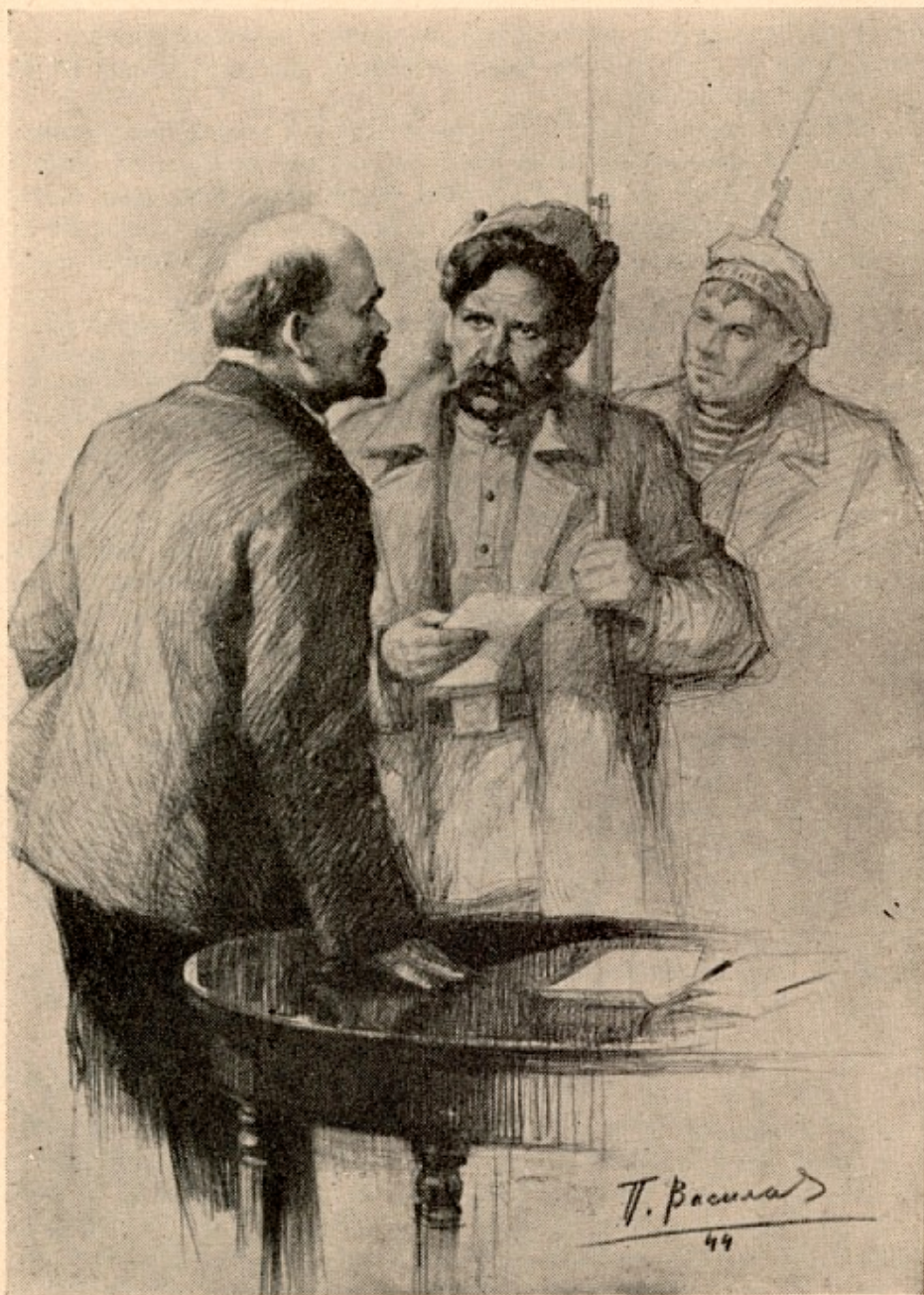
Fra dette udvikledes middelalderens feudalsystem med dets stavnsbundne, hoveripligtige — i visse lande direkte livegne bønder.

Kapitalismens frihedskamp - i egen interesse

Da de borgerlige revolutioner satte ind med deres frihedskrav (fri økonomi, frie grundlove, bondefrigørelse osv.) var grunden heller ikke moralske anfægtelser. (Selv i vore dage ser vi det moderne, såkaldt »socialistiske« og »kristne« England støtte muhamedanske fyrster, hvis magt svarer til en mellemting mellem slavesystemet og feudaltiden mod den moderne demokratiske stat Israel. I Malaya sætter englænderne endog hovedjægere, der lige har forladt urkommunismen, ind mod de demokratiske kræfter.) Årsagerne til kapitalismens gennembrud skal vi lade ligge til senere — blot fastholde, at også denne gang var det de materielle forhold — modsætningerne mellem de tekniske muligheder og de herskende samfundsforhold der hindrer disses udnyttelse — som blev afgørende.

Socialismens sejr er uundgåelig

Når socialismen uundgåeligt vil sejre, og kapitalismen vil gå til grunde, er årsagen den, at de nuværende samfundsforhold er

Lenin under den russiske revolution

blevet en bremse for udviklingen, og derfor må vige pladsen for socialismen — den eneste samfundsform, der er i stand til at føre udviklingen videre.

I dag har verden et praktisk eksempel på socialismens overlegenhed og dens evne til at løse sin historiske opgave. Siden 7. november 1917 har socialismen været det herskende statsystem på en sjettedel af jorden — i Sovjetunionen. I disse 31 år har socialismen på overbevisende måde vist sin altbesejrende kraft.

For 31 år siden var det gamle Tsarrusland et af Europas mest tilbagestående lande i enhver henseende. En stor del af befolkningen var analfabeter, dets landbrug yderst primitivt, industrien svagt udviklet osv. I dag er den sovjetrussiske borger en af verdens højst oplyste, man har verdens mest mekaniserede landbrug og står industrielt kun tilbage for USA.

Fra politisk retsløshed er man i dag verdens så absolut mest demokratiske stat, med ikke alene politisk demokrati, men økonomisk demokrati, der virkelig giver enhver borger mulighed for at udnytte sine politiske rettigheder.

Fra borgerlig side nægter man muligheden af på 31 år at gennemføre, hvad den øvrige verden skabte gennem 100—150 år. Disse mennesker aner ikke socialismens vældige kraft, og forstår ikke hvad der bor i et folk, der kæmper og arbejder for sig selv!

Staten

Alle tidligere samfundsformer har været i et mindretals interesse

Vi har i meget korte træk fulgt menneskehedens vandring fra ursamfundet, urkommunismen — gennem slavesamfundet, feudaltiden og frem til vore dages kapitalisme. Vi har set, at uanset alle revolutioner og ændringer, var der stedse eet, der var fælles for alle samfundsformer, så længe menneskene var delt i klasser: nemlig at de blev styret af et mindretal og i et mindretals interesse. De ændringer, der hidtil er foregået, er bare foregået i toppen og har simpelthen bestået i, at et mindretal har afløst et andet på folkets ryg.

Dette mindretal var i virkeligheden forbavsende lille. Efter hvad visse historikere har beregnet, stod i oldtidens Athen 90.000 frie overfor 360.000 slaver. I middelalderen sad et forholdsvis ringe antal herremænd på deres herregårde og udnyttede tusinder af bønder. I vore dage står som nævnt ca. $\frac{1}{20}$ af befolkningen, der er direkte interesserede i udbytning, overfor i hvert fald de $\frac{3}{4}$, der er udnyttede lønarbejdere.

Dette stiller spørgsmålet: Hvorledes kan det stedse have været muligt for disse mindretal at bevare deres magt og fortsætte deres udbytning? Hvilket vidunderligt magtmiddel har de haft til deres rådighed? Svaret er: Staten.

Hvad er staten?

Mange mennesker gør sig ikke noget begreb om, hvad staten er. Den står for dem som en ubehagelig hånd, der flår dem for skatter; hvis de cykler uden cyklelygte møder de den i form af en straffende politibetjent; mere velvilligt sørger den for, at børnene kommer i skole; for retsstatsmændene er den selve den legemliggjorte restriktion — årsagen til alt ondt.

Man forstår ikke, hvad staten er, man opfatter den som en mystisk overnaturlig magt, der står over folket — som en instans, der uden persons anseelse sørger for, hvad der er ret og rigtigt. Og denne opfattelse af statens mystiske oprindelse og opgaver udbredtes og styrkes med stor iver af de kredse i samfundet, der er interesseret i at tilsløre de faktiske forhold for den brede befolkning.

Det er for arbejderklassen vigtigt at være klar over, hvad staten er og hvad dens opgave er.

»Kampen om de arbejdende massers frigørelse i almindelighed og mod det imperialistiske bourgeoisie i særdeleshed, er umulig uden kamp mod de opportunistiske fordomme med hensyn til staten« (Lenin).

Staten er den herskende klasses redskab

Staten er et klasseredskab. I et samfund, der er delt i modstridende og kæmpende klasser, er den det instrument, som den herskende klasse bruger for at påtvinge de andre sin vilje.

»For at disse modsætninger, klasser med modstridende interesser ikke skal fortære sig selv og samfundet i en frugtesløs kamp, er en magt, der tilsyneladende står over samfundet, blevet nødvendig — en magt, der skal dæmpe konflikten og holde den indenfor ordenens ramme« (Engels).

Og hvordan ytrer denne magt sig, hvordan virker den? Den er den »centraliserede statsmagt med dens allestedsnærværende organer, stående hær, politi, bureaukrati, gejstlighed og dommerstand« (Marx).

Staten var det redskab, hvormed oldtidens forholdsvis fåtallige fri borgere holdt deres vældige slavehær i skak. Staten satte slaverne udenfor loven, udenfor det demokrati, som Athens frie borgere roste sig af. Den opretholdt de fries privilegier ved hjælp af fængsler, politi og om nødvendigt væbnede militære styrker.

Middelalderens hovbonde mødte statsmagten i form af herremanden med hans dommermyndighed, ridefoged, træhest og hundehul. Rejste bønderne sig for at kaste åget af sig, blev de hensynsløst slået ned af kongens pansrede adelshær og hans udenlandske lejesvende.

Staten i dag - kapitalismens redskab

Også i dag står statsmagten med dens organer: lovgivningsmagt, politi, domstole og hær, som den trofaste værner af grundloven for det herskende system: opretholdelsen af det besiddende

mindretals private ejendomsret til produktionsmidlerne og deraf følgende ret og mulighed for at udbytte andre — ja, står endog stærkere end tidligere.

»Men den offentlige magt bliver stærkere i samme grad, som klassemodsætningerne indenfor staten skærpes — se blot på vore dages Europa, hvor klassekamp og erobringskonkurrence har skruet den offentlige magt op til en højde, hvor den truer med at opsluge hele samfundet, ja, selve staten ...«

Disse 60 år gamle ord af Engels har bekræftet sig i vældig målestok i form af de fascistiske statsformer. Staten er efterhånden i langt højere grad vokset sammen — ikke med den kapitalistiske klasse som helhed, men med dennes allerøverste top. Det kvælertag staten lægger på store dele af det frie næringsliv er i virkeligheden nogle få altbeherskende monopolars brug af staten til at knuse deres konkurrenter. Fra statsapparatets top: Ministerier, generalstaben, diplomatiet osv., ned i de talrige kommissioner og udvalg, var det i de fascistiske lande, og er det f. eks. i USA, direkte finans-kapitalens folk der sidder og fører det afgørende ord — mod de mindre kapitalister og først og fremmest mod folket.

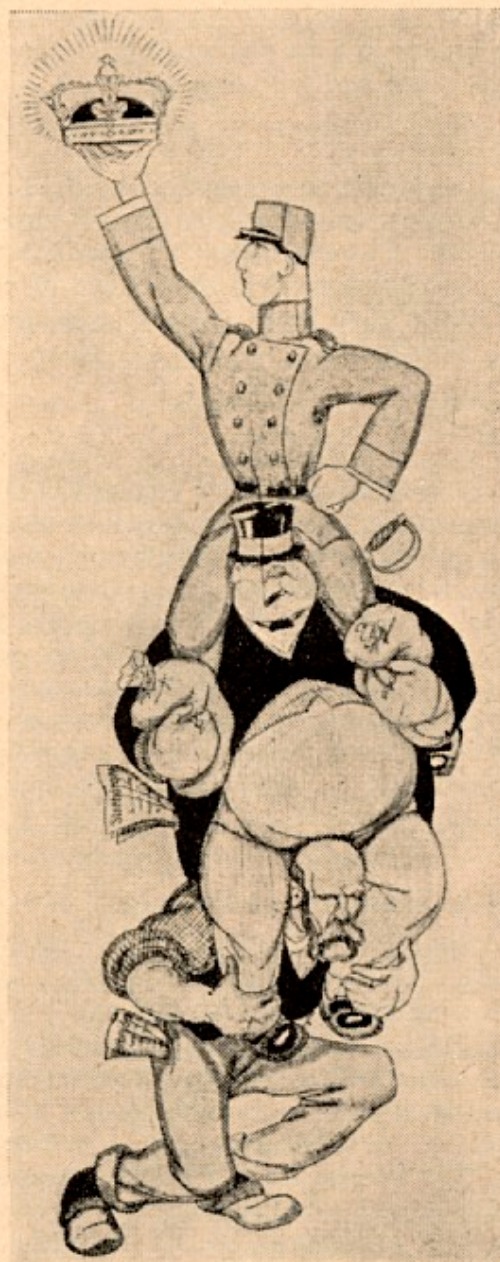
Men staten er ikke evig

Men staten er ikke evig. I ursamfundet, under urkommunismen før menneskene blev delt i modstridende klasser, i udbyttere og udbyttede, var der ingen stat. Typisk er i den forbindelse meddelelsen om, at man samtidig med omtalen af Hedtofts rejse til Grønland, rejste spørgsmålet om fængsler deroppe. Grønlænderne levede oprindelig under urkommunismen og kendte ikke et sådant statsinstrument som fængsler.

Når til sin tid det kommunistiske samfund er indført, og de sidste rester af klassesdeling og dermed følgende klassemodsætninger er forsvundet, vil der ikke være brug for en stat, og den vil dø bort.

*Du arbejder dernede, hvorfor klager
du sådan?
Du kan da nok se,
at vi har hver sin byrde at bære.*

(Tegning af P. V. Hansen)

Demokratiet

Den borgerlige demokratiske stat er et redskab for kapitalisternes mindretalsdiktatur

Marxismens vurdering af staten som et magtmiddel, der bruges af den klasse, der har magten i samfundet, i dens kamp for fortsat at bevare sit herredømme over de andre klasser, at undertrykke dem og diktere dem sin vilje, gælder som nævnt også staten i det såkaldte borgerlige demokrati — den statsform vi lever under i Danmark. I den forstand opfatter marxismen også det borgerlige demokrati som et diktatur — kapitalismens diktatur.

Ordet *demokrati* er græsk. *Demos* betyder folk — *kratos* magt, væld. Demokrati er altså folkemagt eller, som den amerikanske præsident Lincoln sagde: »Folkets magt, for folket og ved folket«. Begrebet demokrati opfattes imidlertid ikke ens til alle tider. De gamle grækere i Athen anså selv deres styre for demokratisk, idet borgerne selv mødtes og traf beslutningen om deres anliggender. I virkeligheden var det kun et demokrati for et mindretal af befolkningen. Det store flertal, slaverne, som skabte det atheniensiske demokratis rigdomme, var udenfor.

Således er det i sidste ende også med vort demokrati: Trods alle grundlovens frihedsdeklARATIONER er også vor stat et redskab i den herskende klasses hånd, et redskab til opretholdelse af de herskende klasseforhold — kapitalismens. Men den herskende kapitalistklasse er også i Danmark et mindretal af befolkningen: 20 % af befolkningen har lige så stor indtægt som de øvrige 80 %. Formuemæssigt ejer 2 % lige så meget som de resterende 98 %. Et lille mindretal udbytter det overvældende flertal i ly af den demokratiske stat.

Derfor taler Lenin med rette om det borgerlige demokrati som et demokrati for mindretallet — de riges demokrati.

Arbejderklassens demokrati - proletariatets diktatur - er det sande demokrati

Også arbejderklassen vil, når den overtager magten og bygger sit socialistiske samfund, bruge staten som et redskab til at sikre

sin magt og sin sejr. Derfor taler Marx på samme måde, som han opfatter det borgerlige demokrati som borgerskabets diktatur, om »proletariatets diktatur« som udtryk for arbejderklassens og det arbejdende folks demokrati.

I virkeligheden er proletariatets diktatur ikke et diktatur i gængs forstand, men langt mere demokratisk, end noget borgerligt demokrati. Så sandt som arbejderklassen udgør den altovervejende del af folket, er proletariatets diktatur et virkeligt demokrati — virkeliggørelsen af »folkets magt, for folket, ved folket«. Mens den kapitalistiske stat værner om et mindretals ret til at udbytte flertallet, forbyder den socialistiske stat det ene menneskes udbytning af sine medmennesker.

Det afgørende for demokratisk indhold er ejendomsforholdene

Det borgerlige — i vore dage såkaldte »vestlige« eller »nordiske« demokrati ynder at fremstille sig selv som det eneste sande demokrati. Det pynter sig med stor iver med paroler, begreber som »frihed, lighed og broderskab«, »lighed for loven« — personlig frihed, fri valgret, ytringsfrihed osv.

I virkeligheden er alle disse begreber mere eller mindre betingede af den enkelte borgers økonomiske forhold og er således rettigheder for et mindretal af befolkningen. Det afgørende for alle disse politiske demokratiske rettigheders virkeliggørelse er gennemførelse af økonomisk demokrati. Det afgørende for demokratiets sande indhold er ejendomsforholdene til produktionsmidlerne.

Derved bliver den vigtigste paragraf i vor danske grundlov i sidste ende dens paragraf 80, der siger »ejendomsretten er ukrænkelig. Ingen kan tilsigtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge lov og med fuld erstatning«.

Det er om denne hellige private ejendomsrets opretholdelse og urørlighed hele statsmaskineriet, lovgivningsmagt, myndigheder drejer sig. Men denne lovfæstelse af ejendomsretten i et samfund hvor produktionsmidlerne er i hænderne på en ringe brøkdel af befolkningen, det betyder dette mindretals lovfæstede ret til at udbytte folkets store flertal — dvs. mindretallets demokratiske ret vendt mod flertallet.

Først socialismen, hvor det er folket selv, der ejer produktionsmidlerne og er landets økonomiske kerne, skaber mulighed for et virkelig politisk demokrati. Under socialismen værner staten den socialistiske ejendomsret: »Personer, der forgriber sig på den socialistiske samfundsejendom, er folkets fjender«, står der i Sovjetunionens grundlov (§ 131).

Socialismen er det eneste sande demokrati

Således er socialismen det eneste sande demokrati: Der kan ikke tænkes en socialisme, der ikke er demokratisk. Der kan ikke tænkes et virkeligt demokrati i dette ords borgerlige betydning som »folkets magt« uden under socialismen. Som vi lidt senere vil vende tilbage til, vil alle talemåder om »personlig frihed«, »politisk frihed« o.s.v. netop kun være talemåder, så længe landets produktionsmidler er privat ejendom for et ringe mindretal af befolkningen — og kun disse få rige har mulighed for at udnytte deres rettigheder.

Socialismen er demokrati — politisk og økonomisk. At tale om »demokratisk socialisme« er noget ganske selvfølgeligt. At stille »demokratisk socialisme« op som en særlig slags socialisme, der passer i nogle lande, i modsætning til »diktatorisk socialisme«, der muligvis skulle passe for andre lande, er meningsløs og urigtig. Sådan tale kan kun tjene til at vise en fuldkommen uvidenhed, eller samvittighedsløse forsøg på at bedrage folket og skjulte sit eget forræderi mod socialismen.

Det borgerlige demokrati og dets idealer

Det var den opvoksende kapitalisme, der gennemførte det borgerlige demokrati.

Når den kæmpede for frihed, var det i kapitalisternes egen interesse og for at de kunne få fri muligheder for at udnytte og frugtbar gøre deres private ejendom, deres kapital. De sejrede, fordi deres krav om at fjerne enevældskonge, adelsvælde og laugsvæsenets bånd, var i pagt med udviklingen. De var nødvendige for fortsat at udvikle produktionsmidlerne og muliggøre det vældige tekniske opsving, som er sket under kapitalismens herredømme.

Den gang var bourgeoisiet konsekvent i sit krav. I de franske menneskerettighedernes erklæring 1789 opstiller de bl. a. følgende »naturlige, umistelige, uforanderlige og hellige rettigheder« for menneskene:

1: Menneskene fødes og forbliver fri og lige i rettigheder. Social forskel kan kun begrundes med hensynet til det almene vel.

2: Enhver politisk sammenslutnings mål er bevarelsen af menneskenes naturlige og umistelige rettigheder. Disse er frihed, ejendomsret, sikkerhed og *ret til modstand mod undertrykkelse*.

4: Friheden består i retten til at gøre alt, som ikke skader nogen anden.

5: Loven har kun ret til at forbyde de handlinger, der er skadelige for samfundet.

7: Intet menneske kan anklages, arresteres eller holdes i fængsel, uden i de tilfælde loven bestemmer, og efter de former, den foreskriver.

10: Ingen må forulempes for sine meninger, end ikke for sine religiøse anskuelser, forudsat at tilkendegivelsen heraf ikke forstyrrer den offentlige orden, som er fastsat ved loven.

Optakten til den franske revolution: Stormen på Bastillen den 14. juli 1789

11: Retten til frit at meddele sine tanker og meninger er en af menneskenes dyreste rettigheder . . .

Og endelig: det der er kapitalismens grundlov: sikringen af ejendomsretten for det ringe mindretal, der ejer landets rigdomme — den ejendomsret, der, når alt kommer til alt, er den afgørende for alle de øvrige rettigheder.

Men alligevel var gennemførelsen af det borgerlige demokrati et vældigt fremskridt i menneskenes historie.

Friheden blev aldrig givet som gave

Den grundlov og de friheder, som vi påberåber os som »naturlige menneskerettigheder«, er ikke noget, vi har fået. Vore forfædre har kæmpet og betalt for dem. Da det franske folk gik i spidsen 1789, måtte de betale dyrt for deres frihed. Det franske folk havde sine helte, der udrettede vidundere af heltemod. Og det havde sin forræderiske overklasse, der rømmede til udlandet for at ophidse fremmede lande til krig mod deres eget folk. I det store revolutionsår 1848 rejstes barikader omkring i Europas storbyer, inden man tiltvang sig frie forfatninger.

Vor nordiske frimandsret

Med hyklerisk bæven i stemmen taler man fra borgerlig og især socialdemokratisk side om vor nordiske frihed som noget, vi altid har haft i kraft af en særlig, my-

stisk nordisk frimandsret. I virkeligheden har vi som andre folk haft vort enevælde, hvor en Frederik VI kunne sige: »Vi alene vide, hvad der tjener til folkets rette gavn.« Vi har haft vort stavnsbånd o. s. v.

Vi fik vor grundlov 1849 uden blodsudgydelse, men den kom ikke dumpende af sig selv. Det danske folkestyre har krævet sine kampe og sin pris. Digteren P. A. Heiberg døde i landflygtighed, fordi han spottede enevældet. Det kostede den unge videnskabsmand dr. *Dampe* 24 års strengt fængsel, at han i et håndskrevet dokument havde talt for en fri forfatning. At vi — efter at man havde stillet kong Frederik VII overfor muligheden af, at folket ville »gribe til fortvivlelsens selvhjælp« — fik junigrundloven uden kamp, skyldes ikke mindst den vældige bevægelse ude i verden.

Vi maa stadig kæmpe for friheden

Efterhånden mistede de demokratiske idealer deres tiltrækningskraft for bourgeoisiet. Den frihed, de kæmpede for, var deres egen uhæmmede frihed til at udfolde »de frie kræfters spil«, til uhæmmet at fortsætte jagten på profit, til frit at flå den øvrige del af befolkningen. Men bourgeoisiets frihed var ikke mulig, uden man berøvede arbejdernes ret til at udnytte foreningsfrihed, møde- og demonstrationsfrihed og trykkefrihed i deres kamp.

Derfor så man også hurtigt bourgeoisiet flygte fra idealerne i »menneskerettighedernes erklæring«. Deres gamle fjende, adel og kongemagt, syntes dem ikke nær så farlige som arbejderklassen. De senere forfatninger omkring i Europas lande blev præget af dette. I stedet for at føre bourgeoisiets krav igennem til bunds, opstod de som kohandelsresultater med den gamle reaktion — vendt mod arbejderklassen. Således vor egen grundlov: Hvor Frankrig blev republik, beholdt vi kongen, — hvor Frankrig skilte kirke og stat, fik vi »folkekirken«, — i stedet for fri valgret fik vi landstinget, hvortil man ovenikøbet ved at udnytte nederlagsstemningen i folket efter krigen 1864 indførte privilegeret valgret.

Da borgerskabet krævede og indførte demokratiet i Frankrig 1789, var det den førende klasse — en klasse i opsving, og friheden blev dens opsving. I dag er kapitalismen en døende klasse, der rystes af voldsomme modsætninger, kriser og indbyrdes krige, og samtidig gør fremtidens klasse, proletariatet — arbejderklassen — sig mere og mere gældende. I dag svarer demokratiet ikke til bourgeoisiets klasseinteresser, men er i direkte modstrid med dem. Demokratiet er en luksus, man ikke har råd til at opretholde og derfor kaster bort, stykke for stykke som her i Danmark, hvor man allerede før krigen f. eks. indførte strejkeforbud, tvungen voldgift, brød forsamlingsretten o.s.v. — Ude i verden gik man over til det åbne fascistiske diktatur. Før krigen var 16 af Europas 26 stater fascistiske.

Man kan ikke adskille politisk og økonomisk demokrati

Det kapitalistiske systems fortalere fremhæver altid, at dets overlegenhed sammenlignet med andre samfundsformer skyldes dets »frihedsprincipper«s overlegenhed overfor de andres (og især socialismens) »tvangssystem«. »Det personlige initiativ«, »kræfternes frie spil«, »fri konkurrence« og »frihandel« er de figenblade, hvormed man søger at skjule kapitalismens rette indhold.

For folkets altovervejende flertal er alle disse »rettigheder« tomme fraser.

Den danske grundlov siger: »Alle indskrænkninger i den frie og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundet i det almene vel, skal hæves ved lov«.

Hvilken betydning har imidlertid den formelle ret til næringsfrihed for alle til at nedsætte sig som godsejere, dampskibsredere eller cementfabrikanter for de tre fjerdedele af landets befolkning, der intet ejer, og kun ved hjælp af deres arbejdskraft kan tjene til at opretholde en meget nødtørftig tilværelse for sig og sin familie?

Hvad bliver der af den husmands økonomiske frihed og selvstændighed, hvis ejendom er prioriteret til op over skorstenen, således at en ham fremmed obligationsejer har første ret til hans slid på den jord, der formelt er hans?

Hvilke muligheder for fri konkurrence, for at udvikle sit personlige initiativ, er der for de tilsyneladende »selvstændige« håndværkere og småhandlende, når alle samfundets økonomiske kommandoposter, engroshandelen, storindustrien, banker, er i hænderne på nogle få mægtige monopolføretagender, der bestemmer deres varetildelinger, priser, råvarer, lånebetingelser og rentefod?

Alle disse »friheder« er i det borgerlige demokrati et privilegium for et ubetydeligt mindretal af befolkningen.

Intet virkeligt demokrati uden folkets herredømme over de økonomiske kommandoposter

I virkeligheden har folkets flertal, hvadenten det er lønarbejdere eller »selvstændige« husmænd, håndværkere eller småhandlende, ringe muligheder for at udnytte deres demokratiske rettigheder, med mindre samfundet og de selv bliver klare over samfundets økonomiske kommandoposter.

Det betyder, at samfundet må overtage banker og kreditvæsen og derved få kontrol med hele samfundets økonomiske liv.

»Bankerne — siger Lenin — er som bekendt midtpunktet for det moderne økonomiske liv, de store nervecentre i hele kapitalismens liv. At tale om 'regulering af det økonomiske liv' og gå

uden om bankernes nationalisering, betyder enten at lægge en komplet uvidenhed for dagen, eller at bedrage 'det jævne folk' med højtravende talemåder og rundhåndede løfter, som man på forhånd har besluttet sig til ikke at holde.»

Samfundet må nationalisere trusterne og monopolerne. »Reguleringen af det økonomiske liv — hvis den skal gennemføres alvorligt — nødvendiggør at både banker og syndikater nationaliseres samtidig« (Lenin).

Iøvrigt er det nødvendigt i langt højere grad at drage folket ind i ledelsen af, og kontrollen med det økonomiske liv, bl. a. ved at oprette bedriftsråd, der virkelig får kontrol med og indflydelse over virksomhedernes drift. De »demokratiske« kapitalister vægrer sig mod en sådan udvidelse af demokratiet til også at omfatte deres arbejdere bl. a. ved at hævde, at dette kan betyde brud på deres forretningshemmeligheder, og derved skade virksomheden. Imidlertid ser vi i praksis, at den angst, de lægger for dagen, når deres egne arbejdere kræver at få indblik i deres virksomhed, synes langt mindre, når det gælder om at lægge driften åben for konkurrerende amerikanske firmaers repræsentanter.

Samfundet må i praksis virkeliggøre Grundtvigs ord om at fædrelandets jord må tilhøre landets børn. Udnyttelsesretten til jorden og arbejdsudbytte til den der dyrker den, må sikres ved at grundværdierne nationaliseres, og at jorden af samfundet overlades brugeren.

Politisk frihed er ikke mulig uden økonomisk frihed og sikres ikke uden at hele folket drages ind i aktiv politisk og økonomisk medarbejde uden en udvikling, der fører til samfundets overtagelse af produktionsmidlerne — til socialismen.

Det politiske demokrati i teori og praksis

Det borgerlige demokrati roser sig af sine demokratiske rettigheder, sin politiske frihed, valgretten osv. Ser man nøjere til, er også alle disse friheder begrænsede af de økonomiske forhold.

Det gælder valgretten. Man taler om fri og lige valgret. I virkeligheden stilles der direkte økonomiske betingelser. Den bortfalder for de fattigste, der har fået fattighjælp. Den begrænses ved valg til kommunerne ved skatte- og opholdsbestemmelser.

Af langt større betydning er det, at næsten hele propagandaapparatet er i de »rigtige« hænder.

Grundloven sikrer alle borgeres ytringsfrihed, pressefrihed o.s.v., men den praktiske betydning afhænger af penge, trykkerier, papir. Loven giver enhver formel ret til at udgive sine tanker på tryk, men langt den største del af dagspressen, forlag, teatre, filmteatre, dirigeres direkte af højfinansens mænd, og det er i praksis dem, der bestemmer, hvis mening der skal ud til folket. Forsamlingsfriheden gælder efter loven alle, men de private mennesker, der ejer forsamlingslokalerne, afgør, hvem der skal nyde godt af denne ret.

Virkeligheden viser daglig, hvilken betydning pengemagtens herredømme over propagandaapparatet har med hensyn til at forvrænge folkets begreber og hindre den samling i folket om dets fælles interesser, kapitalismen frygter mere end alt andet.

— Kun socialismen, hvor samfundet overtager trykkerier, papirlagre, forsamlingslokaler, og stiller dem til folkets rådighed, giver det politiske demokrati et reelt indhold.

Kontrol med lovgivningsmagten

Kommunisterne har altid været trofaste mod deres program og løfter, og ingen modstander har kunnet nævne et virkeligt eksempel på det modsatte. Kommunisterne hævder, at i et sandt demokrati, må det være folkets valgte repræsentanternes pligt at gennemføre deres program, og folkets ret, at kontrollere at dette sker — og hvis en rigsdagsmand svigter — da til enhver tid at kalde ham tilbage og erstatte ham med en anden.

Praksis viser, at det ikke er sjældent, at rigsdagsmænd forbavsende hurtigt glemmer deres løfter. Dette er ingenlunde noget tilfælde, men skyldes i høj grad økonomiske grunde. »Kraaks blå« vil kunne fortælle om, at rigsdagsmænd ofte erhverver sig en forbavsende masse »ben«, hvilket åbenbart ikke forbliver uden indflydelse på visse politiske vurderinger — f. eks. hvis en mand, der er valgt af fattige husmænd, samtidig kommer til at sidde i ledelsen for en kreditforening, bank eller lignende foretagende, hvis interesse ofte er i modsætning til hans husmandsvælgere.

Dette krav om vælgerens ret til at trække upålidelige personer tilbage, falder ikke i god jord hos det borgerlige demokratis repræsentanter. En undersøgelse af disses virksomhed gør denne uvilje umiddelbart forståelig.

Vi nævner et par eksempler:

Forfatningsspørgsmålet: Partier med stort flertal af rigsdagsmænd og vælgere bag sig går i ord ind for 21 års valgret og afskaffelse af landstinget. Kun mangel på vilje og hensyntagen til folkets flertal har hindret os i allerede at have en ny grundlov.

Jordreformen: Foruden kommunisterne har også socialdemokrater, radikale og til dels retsforbundet virkelig effektiv udstykning på deres program. Det eneste, der hindrer husmandsbevægelsen i at få sit program gennemført, må være hensyntagen til fremmede interesser og rigsdagsmændenes foragt for givne løfter.

Skatterne: Alle ovennævnte partier går ind for at afskaffe prisfordyrende, indirekte skatter på livsfornødenheder — men alligevel følger de en skattepolitik i stor-kapitalens interesse, letter dens byrder og lægger dem over på arbejderklassen.

— Denne økonomiske slagside præger ikke mindre selve statsapparatet og administrationen.

Lovenes administration må lægges i folkets hænder

Det er vigtigt, at folket sikrer sig en sådan indflydelse på lovgivningsmagten, at lovene bliver i overensstemmelse med folkets ønsker og interesser. Men det er ikke nok. Det er mindst lige så vigtigt at have garanti for, at lovene også administreres efter deres bogstav og mening.

Når der f. eks. i folket opstår en mere og mere åbenlys mistillid til domstolenes og politiets virksomhed, synes det desværre ikke tilfældigt. Det kan være svært for menigmand at fatte, at bl. a. en række afgørelser i værnemagersager virkelig skulle træffes ud fra samme love, og også på andre områder sker der ting, der ikke overbeviser om, at der nu også virkelig er »lighed for lovene«.

Statsindgreb er ikke det samme som demokrati eller socialisme

Når man fra reaktionær side vil rette et, efter deres egen mening rigtig virkningsfuldt slag mod socialismen, henviser man, synlig hoverende, til den virksomhed der udfoldes i vore dages talrige kontorer og kommissioner. Og når man fra socialdemokratisk side skal redegøre for, hvad man har gjort for at fremme en socialistisk udvikling, stilles man overfor samme i sandhed imponerende antal kontorer.

Hvis kontorer alene kunne gøre det, var vi i sandhed godt farne. Alene under vareforsyningsdirektoratet er der efter sigende 62 underkommissioner og udvalg.

Men udvalg gør det naturligvis ikke. I sandhedens interesse må det slås fast, at der hverken i den statsejede nationalbank eller kommissionerne er en gnist af socialisme. For de statsejede foretagender som for kommissionernes vedkommende, drejer det sig naturligvis om, hvad det er for en stat, hvem der sidder i dem, og i hvis interesse de ledes; om de er udtryk for folkets, eller en lille kapitalklasses interesse.

Ser man på vore regeringskommissioners sammensætning, er det ikke svært at se, at det sidste er tilfældet. Det er ikke repræ-

sentanter for fagforeninger, husmænd, og småerhverv, der sidder i dem. De domineres af skibsredernes, storbankernes, industri-sammenslutningernes og det store landbrugs mænd. I stedet for som demokratiske organer at repræsentere den brede befolk-nings interesser, er de redskaber i højfinansens hænder, vendt mod den brede befolkning: forbrugeren, arbejderen, små næ-ringsdrivende.

Administrationen i hænderne på folkets børn

Det er ikke alene af mistro til embedsmændenes gode vilje, at vi må kræve, at folket får adgang til de ledende poster i stats-administrationen, men der er mangt og meget, som det næsten vil være umuligt for en mand, der ikke kender folkets liv og kår, at løse som menneske og ikke som en samling paragraffer.

V i husker fra historien den franske dronning Marie Antoinette, der, da hun hørte om, at folket demonstrerede for brød, troskyldig spurgte: »Men hvorfor spiser de så ikke kager?« Mange embedsmænd i ledende stillinger er faktisk ikke bedre underrettet om kårerne blandt samfundets små. Hvordan skulle de kunne være det? Efter at være vokset op under trygge kår i et velstående hjem, efter derfra at have tilbragt de næste år til op i tyverne på forskellige skoler og uden nogensinde at have været i forbindelse med det virkelige liv, kommer de ind på et kontor, hvor de, takket være de rette bekendtskaber, har muligheder for et forholdsvis hurtigt avancement.

Hvor svært det må være for sådan en mand, selv med den bedste vilje, at tage en forstående og menneskelig stilling i sociale spørgsmål — selv om vi havde en bedre sociallov — siger sig selv.

Det er klart, at en hær, hvis kommandobestand væsentligst består af den slags mennesker, er og må være lidet betryggende som forsvarer af et sandt demokrati.

Demokratisering og udrensning er livsvigtig for demokratiet

Når vort parti så kraftigt kræver demokratisering og udrensning i statsapparatet, skyldes det ikke misundelse eller hævn-tørst. Det er simpelthen en livsbetingelse for demokratiets frem-tid. Det er ligeledes ingen tilfældighed, når reaktionen er langt mere oprørt og rasende, hvis man, som i Østeuropa demokratiserer statsapparatet — vælger embedsmænd, officerer, politi, dom-mere osv. i den brede demokratiske befolkning, end de er over val-get af f. eks. en socialdemokratisk regering. Kampen om magten over statsapparatet er et afgørende led i kampen mellem frem-

skridt og reaktion. Mere end eet land har betalt dyrt, fordi det var demokratiets fjender, der sad på de afgørende poster. Mange penge, brugt på dyre militærapparater, har vist sig at være spildt, da det kom til stykket — fordi hærens top viste sig at være rådden.

Kommunisterne og demokratiet

»Vort parti er et demokratisk parti«

»Lad mig benytte lejligheden til, som så mange gange før at fastslå, at vort parti er et demokratisk parti. Vi er tilhængere af det sande og virkelige folkestyre, vi ønsker at folkets flertal skal være medbestemmende, og vi anser det ikke for nok, at folket selv vælger sine repræsentanter til stats- og kommunestyrelserne osv., men mener, at folket bør beholde sin kontrolret over de valgte, at disse skal være forpligtede til at udøve folkets vilje, og at også administrationen af vedtagne love og af samfundets anliggender i det hele taget ikke skal være et monopol for overklassen, men lægges i hænderne på folket selv og folkets børn.«

Med disse ord tilbageviste allerede i juni 1938 vort partis formand, *Aksel Larsen*, den kendte og yndede påstand om kommunisternes uærlige stilling til demokratiet. Kommunisternes tro-skab mod folkestyret er ikke taktik. Vi erkender, at trods sine mangler har de demokratiske rettigheder også i det borgerlige samfund stor betydning for arbejderklassen. Takket være foreningsretten kan den samle sig i sine fagforeninger, gennem valgretten kan den føre sine krav frem på tinge, den kan i nogen grad udnytte forsamlings- og ytringsfriheden, omend ikke i samme omfang som de økonomisk bedrestillede klasser. Vi kæmper for disse rettigheder — vi forsvarer vort lands frihed, fordi kun et uafhængigt Danmark betyder demokrati for det danske folk. Vi vil værgе det mod indre fjender. Vi vil stedse søge at udvide det henimod et sandt demokrati.

»Vi kæmper for et sandt demokrati«

På vort partis første centralkomitémøde efter befrielsen 27.—28. maj 1945, sagde Alfred Jensen herom:

»Kommunisterne havde allerede i vinteren 1943 påbegyndt arbejdet med organiseringen af militære grupper. Dette blev udnyttet til en propadanda mod kommunisterne, som man beskyldte for at forberede kup, når Tyskland var knust. I den anledning udsendte partiet en pjece: »Vi kæmper for et sandt demokrati«. Heri dokumenteres, at partiet ikke havde og aldrig har haft planer om ved mindretalskup at omforme samfundet, men arbejder for at vinde folkeflertallet for sin politik ved argumentationens hjælp.

Partiet var ikke tilfreds med det ufuldkomne demokrati vi havde haft — men har som Aksel Larsen sagde på konferencen i Odense 1938, ikke til hensigt roligt at se på, at de rettigheder, vi har, bliver formindsket eller helt taget fra os. I så fald vil partiet med alle midler forsvare de demokratiske rettigheder, vi har. I overensstemmelse med denne politik var det, at kommunisterne gik til aktiv modstand mod tyskerne.«

Også Alfred Jensen nævnede, at allerede før krig og besættelse havde kommunisterne vist deres troskab og offervilje overfor demokratiet:

»Vi påpegede, at reaktionens sejr i Spanien uvægerlig ville medføre en dødsfare for demokratiet i Vesteuropa, også i Danmark. Derfor opfordrer vi det danske folk til at støtte det spanske folks kamp og forstærke det antifascistiske arbejde i Danmark. De frivillige, der rejste til Spanien for at forsvare demokratiets sag, var de første frihedskæmpere, som aktiv satte livet ind for Danmarks selvstændighed.«

— Således indså kommunisterne, at kampen for demokratiet er international, og drog konsekvenserne af det. Dyrt har Europas

og Danmarks folk betalt, at denne lære ikke blev forstået af folkets flertal og direkte modarbejdet af landene ansvarlige kredse.

Nye tider - nye krav

»Siden Danmark fik sin fri forfatning for godt 100 år siden, er der sket afgørende forandringer i hele samfundets struktur, og i befolkningsklassernes forhold til hinanden. Samfundets hidtidige udvikling tillader ikke en udvikling af produktionskræfterne til folkets fordel. Derfor må vore demokratiske former udvikles og afpasses herefter, så de ikke danner en hemsko for udviklingen, men støtter og fremmer denne ...«

Vi vil kæmpe for at udbygge og sikre det danske demokrati og udvikle det på alle felter til et sandt folkestyre, hvor borgernes ukrænkelige grundrettigheder er:

1. Retten til arbejde og frihed.
2. Retten til uddannelse.
3. Samme rettigheder for kvinder som for mænd på alle samfundslivets områder.
4. Religions- og samvittighedsfrihed.
5. Ytringsfrihed, trykkefrihed, forsamlingsfrihed og mødefrihed.
6. Organisationsfrihed på demokratisk grundlag.
7. Demonstrations- og strejkeret.
8. Den enkelte borgers personlige ukrænkelighed uanset herkomst.

(Partiprogrammet 1946)

Således udtaler partiets program fra kongressen i Århus 1946 kommunisternes stilling til demokratiet i dag. De 8 demokratiske grundrettigheder er de, partiet opstillede som sit grundlag ved enhedsforhandlingerne med socialdemokratiet 1945. Men parti-programmet erkender, at et sådan demokrati ikke kan virkeliggøres, så længe nogle få mennesker helt behersker samfundets økonomiske nøglestillinger, hvorfra de dirigerer, ikke alene hele samfundets økonomiske liv, men i kraft af deres økonomiske indflydelse det politiske liv gennem påvirkning af lovgivning, presse og statsadministrationen.

Kommunistisk Partis landskonference i Odense, pinsen 1938

»De borgerlige regeringer nøjes i almindelighed med at fastslå borgernes formelle rettigheder, og bekymrer sig ikke om betingelserne for at virkeliggøre disse rettigheder og mulighederne for at virkeliggøre dem. De taler om borgernes lighed, men glemmer, at der ikke kan eksistere virkelig lighed mellem arbejderen og arbejdsgiveren, mellem gods-ejeren og bonden, når de første sidder inde med rigdommen og den politiske indflydelse i samfundet, mens de sidste hverken har det ene eller det andet, når de førstnævnte er udbyttede og de sidste udbyttere. Eller de taler om ytringsfrihed, forsamlings- og pressefrihed, men glemmer at disse friheder kan forandres til tomme ord for arbejderklassen, hvis de ikke råder over passende forsamlingslokaler, gode trykkerier, tilstrækkelig mængde papir osv.« (Stalin).

Arbejderklassen må gøre sig klar, at det, der burde være enhvers naturlige ret, en grundsten i alt demokrati: *retten til at arbejde til rimelig betaling*, kun kan virkeliggøres i socialismen, hvor samfundet råder over produktionsmidlerne og udnytter dem planmæssigt og til fælles bedste. Så længe produktionsmidlerne, fabrikker, jord, transportmidler udelukkende drives i deres ejeres private profitinteresser, vil produktionen foregå fuldkommen planløst, og arbejdsløsheden uundgåeligt hvile over arbejderklassen.

Kun socialismen giver alle mulighed til uddannelse, og derigennem opnår folkets børn mulighed for at dygtiggøre sig og opnå adgang til statsapparatets ledende poster.

Kun socialismen har ikke alene i ord, men i praksis givet *kvinde* liggeret i samfundet, samme adgang til erhverv; lige løn for lige arbejde, lettelse i det huslige arbejde ved oprettelse af fabrikskøkkener, vuggestuer, børnehjem osv.

Arbejderklassen - demokratiets rygrad

Arbejderklassen er i dag demokratiets rygrad, fordi sammenlignet med kapitalismens åbenlyse diktatur, giver det borgerlige demokrati arbejderklassen de bedste muligheder for at samle og organisere sine kræfter såvel i hverdagens økonomiske kampe, som til løsningen af sin historiske opgave — at virkeliggøre et sandt demokrati og indføre socialismen.

Men arbejderklassen kan ikke — stillet overfor borgerskabets skærpede reaktionære kurs, med åben kamp mod demokratiet, sabotage af dets beslutninger, undergravelse af dets grundvold på tusinder af måder — forsvare sine demokratiske rettigheder uden at udvide demokratiet og gå over til nye demokratiske former; dvs. fravryste monopolerne deres magt over samfundets økonomiske nøgleposter, ved at nationalisere nogle industrier, banker, godserne, dvs. *sætte direkte kurs hen mod socialismen*.

Spørgsmålet i dag er ubønhørligt: med arbejderklassen til socialisme, eller med borgerskabet til fascisme — krig og terror.

En tredje mulighed findes ikke.

Taledisposition

Samfundenes udvikling:

Klassedeling og udbytning er ikke en evig og naturbestemt tilstand.

Urkommunismens klasseløse samfund var ikke en lykketilstand, men skyldtes en ringe produktivitet, et kortvarigt udbytte af arbejdet.

Fremtidens kommunisme en følge af menneskenes herredømme over naturkræfterne og almindelig velstand.

Tekniske fremskridt fører til klassedeling — til slavesamfundet

— et tilbageskridt for slaverne, der var ganske retsløse,
— et fremskridt i udviklingen, idet de få frie fik mulighed for at sysle med kunst, videnskab o.s.v.

Slaveriets opståen og ophævelse er begge en følge af de økonomiske forhold.

Kapitalismen sejrede, fordi den da repræsenterede fremskridtet,

— når den kæmpede for frihed, var det dens egen økonomiske frihed.

På samme måde vil socialismen sejre, fordi udviklingen kræver det.

I alle hidtidige classesamfund har et lille mindretal undertrykt og udbyttet det store flertal.

Midlet hertil er staten, der ikke er en overnaturlig magt, men

et redskab, skabt af mennesker, i den herskende klasses hånd, mod det undertrykte flertal.

Staten er lovgivningsmagt, politi, domstole, hær, embedsmandsapparat o.s.v.

- statens magt i dag (finanskapitalens redskab),
- staten dør bort, når klassesedelingen ophører.

Også det borgerlige demokrati er et redskab for et mindretal.

Lenin: de siger demokrati.

Kapitalisternes diktatur.

Proletariatets diktatur er arbejderklassens og folkeflertallets demokrati, hvor staten er folkeflertallets redskab.

Socialismen er demokrati, og der er intet virkelig demokrati uden økonomisk demokrati.

Borgerlig demokrati og frihedsidealer (menneskerettighedernes erklæring af 1789):

Friheden blev altid tilkæmpet (Frankrig — Danmark).

Vi må stadig kæmpe for demokratiet.

Bourgeoisiet bliver antidemokratisk og arbejderklassen demokratiets eneste forsvarere.

De politiske frihedsrettigheder er en illusion uden økonomisk demokrati.

Næringsfrihed og monopoler.

Nødvendighed at nationalisere monopoler — arbejderkontrol. Valgret — forsamlingsfrihed — trykkefrihed — forningsfrihed o.s.v.

Kontrol med lovgivningsmagten og ret til at trække rigsdagsmænd tilbage.

(Rigsdagsmænd, vælgere og private interesser).

Administrationen af lovene må i folkets hænder.

Domstolene.

Statsindgreb og restriktioner ikke det samme som demokrati og socialisme.

Udrensningen og demokratiseringens nødvendighed.

Kommunisterne og demokratiet.

Aksel Larsen i Odense 1938: »Vi er et demokratisk parti...«

Alfred Jensen: »Vi kæmper for et sandt demokrati...«

Vor stilling under besættelsen, efterkrigstid. — Spanien.

Partiprogrammets 8 ukrænkelige grundrettigheder.

Demokratiets rettigheder er kun formelle i det kapitalistiske samfund.
Kampen for demokratiet betyder i dag uvægerlig kamp for socialismen
— i denne kamp er arbejderklassen fortrøp.

Dette hæfte er som de øvrige i serien beregnet til at gennemgås på to aftener. Begge emner vil let kunne forbindes med korte indlæg om aktuelle spørgsmål. F. eks.:

Den kapitalistiske stat og arbejderklassen: Gennemgå vore hjemlige erfaringer fra slaget på Fælleden 1870 til senere overgreb i arbejdskampe i tyverne, sømandskonflikten 1934, indgreb i overenskomstsituationer o.s.v.
Udadtil aktuelle erfaringer som f. eks. Frankrig.

De borgerlige friheders praktisering:
Trykkefriheden og vanskelighederne for f. eks. den kommunistiske presse.
Forsamlingsfrihed — og privateje af lokaler.
Næringsfriheden o.s.v.

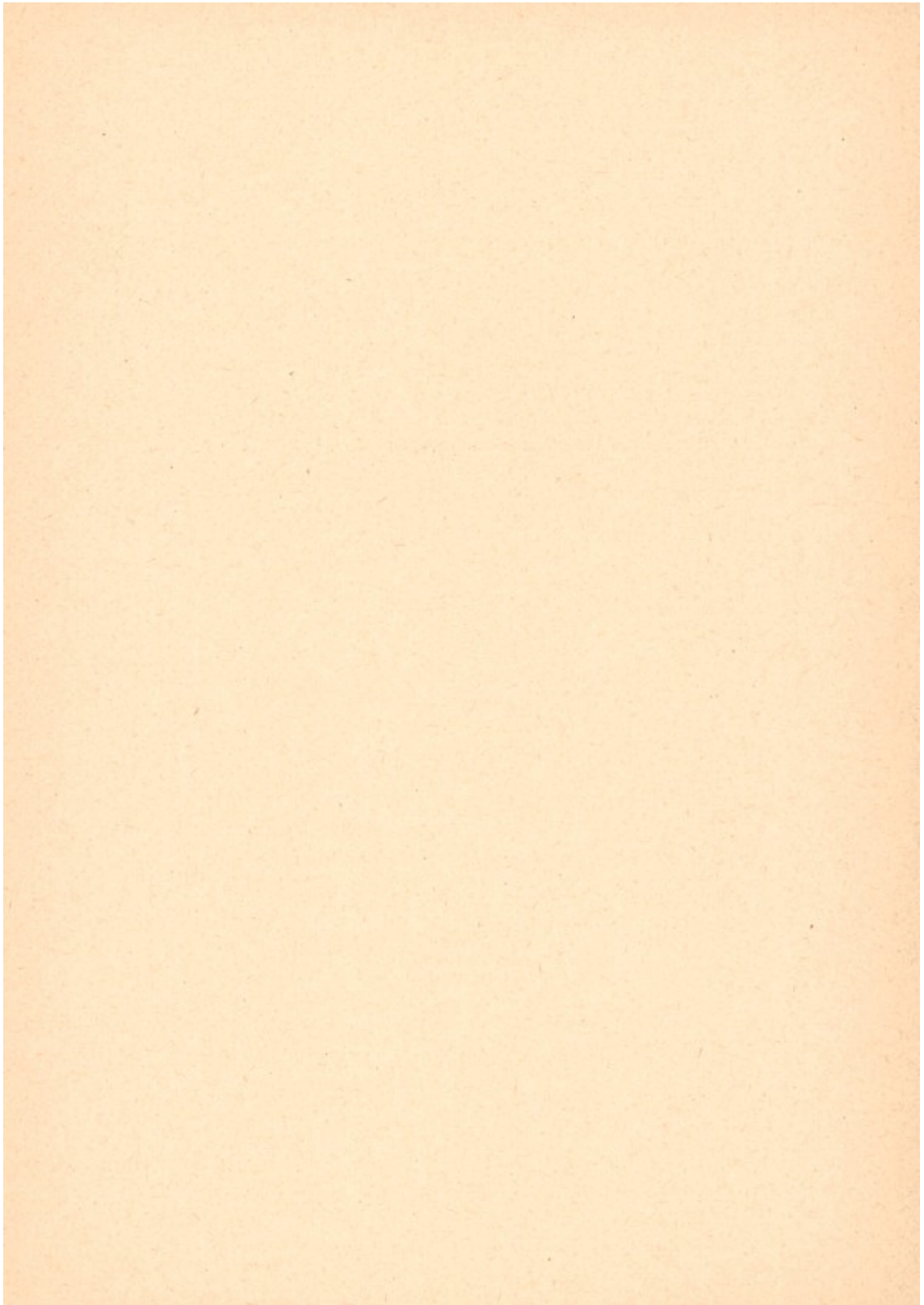
Lovgivningsmagt og administration:
Efterkrigstidens værnemagerlovgivning og dens praktisering (bl. a. Wright, Thomsen & Kier).
Den sociale lovgivnings administration (evt. med eksempler bl. a. fra visse venstrekommuner).

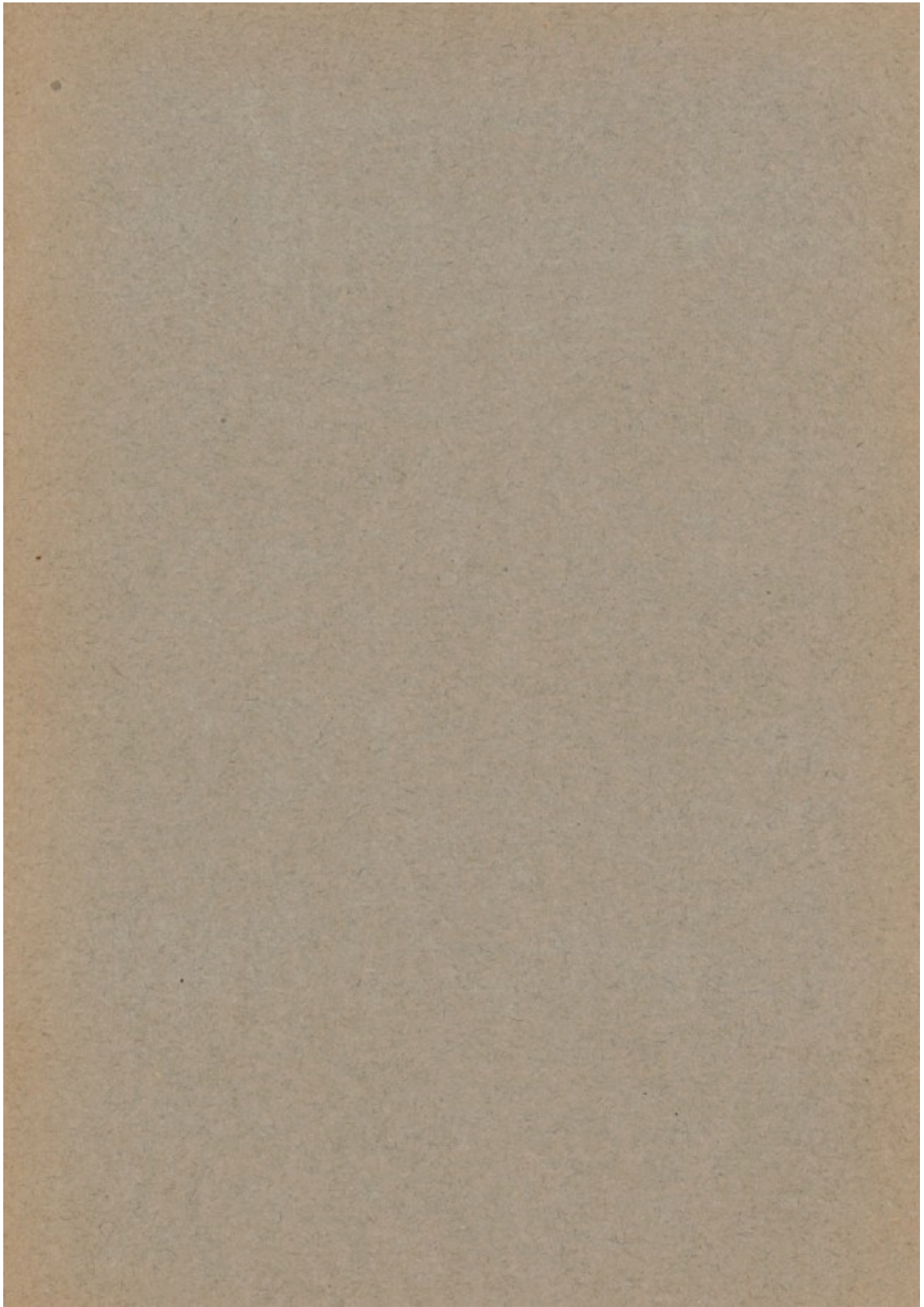
Parlamentarismen: Partiprogrammer, valgløfter og praksis.
Grundlovændring og ungdomsvalgret.

Hvor det er muligt, kan man arrangere besøg på byens museum, bibliotek. I alle tilfælde bør man finde flest mulige aktuelle emner til forbindelse med de teoretiske foredrag.

Til notater:

VOR KAMP FOR ET SANDT DEMOKRATI

I hverdagens diskussioner svirrer det med ord som demokrati, statsmagt o.s.v. For at forstå vor tids politiske udvikling er det nødvendigt at vide, hvad der egentlig dækker sig bag disse ord.

Den foreliggende skolingspjece giver populær fremstilling af de betydningsfulde spørgsmål, der står i forbindelse hermed. Sammen med de andre pjecer i serien er den i første række tænkt til brug ved partiets afdelingsmøder, men kan også med udbytte anvendes til selvstudium.

Pris: 75 øre

UDKOMMET:

Vor kamp for Danmark - og dets fremtid

Vor kamp for socialismen

SIDSTE HEFTE VIL OMHANDLE:

Vort parti

UNIVERSAL TRYKKERIET

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk